

Jessa
Hastings

Senzace
TikToku!

Když tě
ztrácím

Když *tě*

ztrácím

**Knihy *Jessy Hastings*
v nakladatelství *Mystery Press***

Svět podle Magnolie

S tebou i bez tebe
Když tě ztrácím

Připravujeme

Kde jsme přestali

Přeložila
Lucie Fafková

Jessa *Hastings*

MYSTERY PRESS

2025

Když tě ztrácím

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

First published by Orion Fiction, an imprint
of The Orion Publishing Group.

Copyright © Jessica Rachel Hastings, 2021

Translation © Lucie Fafková, 2025

Cover © Martin Stehlík, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-803-7 (pdf)

Mé babičce

*Carol, myslím, že tuhle budeš
nenávidět ještě víc než tu první.*

Ale já tě miluji nade vše.

A už tu knihu zavři.

Netřeba se více přemáhat.

Jedna *Daisy*

Žádné zbraně u večeře. To je moje jediné pravidlo. Asi jsem staromódní, těžko říct. Ale vždycky to říkám klukům. Nevadí mi mobily, je mi fuk, jestli si s někým vyměňují zprávy, můžou mít na hlavě třeba i čepici – jen nechci vidět zbraně, když jim servíruju hovězí hrudí, které jsem pekla neskutečných devět a půl hodiny.

Julian nás nutí se pomodlit (jako kdyby ho Bůh poslouchal a mohl nám doopravdy požehnat) a pak přijde vytoužené ticho u jídla, hudba pro uši spokojené kuchařky.

Po pár minutách už je zase rušno – když jde o jídlo, jsou mí Ztracení hoši¹ jako zvířata. Říkám jim tak, protože přesně takoví jsou. Nemůžete být dlouho v přítomnosti mého bratra, aby vás nesvedl na scestí, jako všechny hochy tady. Chováním ani věkem už ale dávno nejsou chlapci. Každý z nich má své klady a zápory, varovné signály, zatykače, zákazy létání, ale společně tvoří nejuzší okruh kolem mého bratra.²

-
- 1 Celkem sedm Ztracených hochů, pro pořádek je uvádím níže: Declan Ellis, Aleki Kekoa, Miguel Del Olmo, Jason „Smíšek“ Bardsley, John „Krasavec“ Macrae, Booker Cline, TK Thompsett
 - 2 Je jich tam ve skutečnosti o dost víc. Pro Juliana pracují stovky mužů, ale neznám je všechny jménem, takže jim většinou říkáme poskoci a pěšáci.

„Hej, Daisinko,“³ kývne na mě bratr, „jak jsi dopadla u zkoušky z imunopatologie?“

„Imunofarmakologie,“ opravím ho a on protočí oči. „Prošla jsi, nebo ne?“

„Jasně že prošla,“ dme se pýchou Kekoa. Můj otec už je po smrti, ale když ještě žil, Aleki Kekoa⁴ byl jeho nejlepší přítel.

„Takže za jedna?“ zeptá se Julian.

Uraženě se na něj zamračím. „Samozřejmě že za jedna.“

Mrkne na mě, zatímco si dolévá víno. „A co tě ještě čeká?“

Pokrčím rameny. „Myslím, že se budeme věnovat nemocem a jejich léčbě.“ Druhým rokem studuju medicínu na Imperial College.

Jules mávne rukou. „Zajímalo by mě, k čemu ti budou tyhle sr...“

„Odvolej to!“ Declan Ellis⁵ najednou zařve a vyskočí od stolu, pohled upřený na Teeka, který sedí vedle mě.

Zmateně se na něj podívám. Neposlouchala jsem je, takže netuším, co se děje.

„Ani náhodou,“ zubí se Teeks.⁶

3 Říká mi tak celý život. Dřív jsem tohle oslovení nenáviděla, ale dneska už ho miluju.

4 196 cm, široká ramena. Rodilý Samojan z Havaje. Táta na něj narazil v kasinu ve Vegas.

5 Vysoký, štíhlý, hnědé vlasy, hnědé oči, iracionální, výbušný. Dobrý v posteli.

6 Rozcuchané blondaté vlasy, velké zelené oči, permanentně drzý úsměv.

Declan vytáhne svou pistoli Star Model B.⁷ Má ji rád, já ne. Je moc těžká a má příliš velké zpoždění při zpětném nárazu.

„Decku,“ Julian obrátí oči v sloup, „polož tu zbraň.“

Deck už je trochu opilý – poznám, když přebral nebo má kocovinu, protože začne šilhat na jedno oko.

Kouknu na Teeka a je mi jasný, že si Declana pěkně vychutná. Dost dobře se baví, a přitom se šibalsky usmívá, což Declana vytáčí, protože se TK chová neuctivě, ačkoliv je v potravním řetězci až za Declanem, který je pravou rukou mého bratra.⁸

„Už to sakra odvolej,“ Declan namíří svou zbraň přímo TKovi do obličeje.

„Ne.“ Teeks nevzrušeně pokrčí rameny.

„Co má odvolat?“ zamračím se.

„Ale nic,“ úkosem se na mě podívá Declan, a TK a Booker se začnou smát.

Nejlepší kámoši, děsní blbci.

Declan natáhne zbraň.

„Declane, neblbni,“ protočím oči.

„Já neblbnu, on blbne.“

Dlouze se na sebe s Miguelem Del Olmo podíváme.⁹ Dělá mi bodyguarda už od mých čtrnácti.

7 Poloautomatická, 9 mm.

8 Oficiálně je zástupcem mého bratra, ale ve skutečnosti je to Kekoa.

9 Když byl můj bratr jednou v Riu, někdo na něj vystřelil a Miguel – tenkrát jsme ho vůbec neznali – ho chránil vlastním tělem. Postřelili ho, ale Julian zaplatil za jeho léčbu a vzal ho s sebou do Londýna.

„Já neblbnu,“ TK pokrčí rameny. „A je to pravda.“

„To teda není.“

„Co není pravda?“ mračí se Julian.

Declan nejmladšího člena party propichuje očima a čeká, jak zareaguje.

TK se přidrzle usměje. „Že je Declan permanentně hotovej z Dais.“

A pak... Výstřel.

Několikrát zamrkám a pohledem sjedu na svůj hrudník. Velmi staré a velmi cenné bílé triko, které bylo ještě před pěti sekundami ve výborném stavu, je prosáklé kapkou kalifornské krve.

TK téměř neslyšně zasténá, jako by nechtěl Declanovi dopřát zadostiučinění z vlastní bolesti.

„To snad nemyslíte vážně!“ praštím rukama do stolu. „Jak zní moje jediné pravidlo?“

Hrobové ticho. Nikdo neodpovídá. „JAK ZNÍ MOJE JEDINÉ PRAVIDLO?“

Něco jako „žádné zbraně při večeři“ zazní od všech přítomných, včetně mého bratra a chudáka Teekse (který mimochodem neumírá).

„Tohle triko stálo čtyři tisíce liber.“

Krasavec¹⁰ na mě mrkne: „Tak to tě určitě obrali, Dais.“

„Fakt myslíš?“ upřeně se na něj dívám. „Přeplatila jsem za tohle originální promo triko k řeznickému coveru alba Beatles z roku 1966?“ významně zvednu jedno obočí. „Minulý týden jsem tě na eBay viděla kupovat

10 Starý známý (dřív pracoval pro mého otce). Vysoký, široká ramena, pohledný, trochu jako Gaston z Krásky a zvířete, ale fajn chlap.

křupku Hot Cheeto ve tvaru pistole za pět set šedesát liber.“ Krasavec se podívá na svého nejlepšního kámoše Smíška,¹¹ který na něj nesouhlasně zírá. „Nemohl jsem si pomoci, vypadala přesně jako moje zbraň,“ prohlásí Krasavec.¹²

Julian se na mě podívá a ukáže na Teeka: „Pomoz mu.“ Protočím oči. „Declane, přines mi kufrík.“

Trošku zahanbeně přikývne.

Miguel pomáhá Teeksovi dostat se do kuchyně a usazuje ho ke snídaňovému stolu.

Je to velký dům. Můj otec koupil celou slepou ulici v Knightsbridge a přeměnil ji na něco jako ředitelství. Říkají tomu Společenství.

Miguel hodí na Declana přicházejícího s kufríkem pohrdavý pohled a pevně semkne rty.

„Promiň mi to triko,“ smutně se na mě podívá a nakloní se ke mně blíž, než by asi měl. „Nechám ho vyčistit.“

Kývnu a pokouším se na něj trochu usmát, jakože v pohodě, ale zase ne tak v pohodě, že bych takové chování schvalovala.

TK pozdviženým obočím okomentuje naši blízkost, kterou Declan zmenšil na minimum, na což Deck odpovídá zdviženým prostředníčkem při svém odchodu z místnosti.

Vyčítavě se na Teeka podívám. „Proč jsi něco takového říkal?“

11 Představte si Stathama z roku 2005, ne tak hezkého.

12 Nevypadala.

„Protože to je pravda.“

Miguel nakloní hlavu a jeho oči dávají najevo souhlas. Nikdy nebyl moc ukecaný. Je ale neustále nablízku a projevuje se výhradně údernými bonmoty. Roky jsme hledali rovnováhu mezi jeho přítomností a mým osobním prostorem... moc dobře ví, že nikdy nejsem sama. A já náhodou vím, že ani on ne. Ani nemusím moc mluvit, všechno vytuší. „Každopádně,“ otřu krev kolem rány dezinfekčním tamponem, „myslíš si, že je moudré dráždit hada bosou nohou?“

„On není žádný had,“ zakouří TK očima, „je to jen štěňátko s komplexem méněcennosti a malým pérem.“

Hodím po něm pohledem. „Zas tak malé není..“

TK se začne smát. „OK, tak upřímně, kdo je lepší v posteli – já, nebo on?“

Declan, na sto procent. Naprosto, bez debat, velmi dobrý, vřele doporučuji. Dost jsem zuřila, když mi ho Julian zakázal. Před pár lety jsem si prošla dost velkým, traumatickým rozchodem, a Julian krátce nato zjistil, že spím s Declanem. Problém byl, že jsem byla mladá,¹³ Declan byl starší,¹⁴ a hlavně si myslel, že mi je dvacet.¹⁵

Myslím, že mu Julian řekl, že potřebuje s něčím pomoci, jinak ho nahlásí federálům, a už nevím, co se tam přesně stalo, ale od té doby je Declan s námi.

Teeks... no. Trošku jsem se zapletli, když se ho a Bookera Julian snažil přetáhnout ze Silicon Valley.

13 Jakože moc mladá, až tak, že bych lhala o svém věku.

14 Dvacet čtyři.

15 *Sedmnáct.

Nemluvíme o tom, ale myslím, že odměnou jsem byla já. Můj bratr dělá všechno pro to, aby mě držel od své práce, ale tenkrát jsem do Kalifornie jela s ním a dost času jsme strávili jídlem a popíjením s TKem a Book-
erem.

Nepochybně jde o nejmladší kluky, kteří kdy pracovali pro Julese. TKovi je dvacet šest, Bookerovi dvacet sedm. Kámoši od střední. Ajťáci, kteří na Stanfordu promovali s vyznamenáním. Drsníci ze Silicon Valley, tak jim říkáme. Jules je našel na dark webu, když se snažili dohledat adresy lidí dívajících se na ne zcela legální pornografii a posílali je FBI. Líbil se nám jejich styl práce. Jules je fanouškem spasitelského komplexu, sám takovým trpí. A já? Já mám ráda každého, kdo se nebojí čelit výzvám.

Je s nimi legrace a TK je roztomilý; vypadá mladší, než doopravdy je. Dobře líbá, má krásné oči a v posteli ujde. Ale nedokážu mu to přiznat. Nemůžu.

Píchnu mu do paže lidokain.

„Nevím,“ nejistě se ošiju, „asi bys mi musel osvěžit paměť.“ Je to plytká nabídka, ale zdá se, že mu udělala radost.

„Možná že jo.“ A to se nikdy nestane.

Nejde to, oba jsme si vědomi, že – už nikdy více, protože...

Někdo za mnou si ode dveří odkašle. Podívám se přes rameno.

Christian Hemmes se opírá o futro, ruce překřížené na hrudi a zkoumavě se na nás dívá.

„Mám odejít?“ zeptá se, obočí zvednuté a ruce schované v kapsách.

Rychle se otočím a cítím, jak mi hoří tváře (opravdu netuším proč).¹⁶ Několikrát zamrkám, snažím se soustředit na to, co právě dělám, a také ignorovat Miguelovo přehnané zakoulení očima, což mi připadá jako zrada našeho přátelství z donucení.

TK se na mě upřeně dívá, vševědoucne se usmívá, ale nikdo z nich nic neví... nevědí ani polovinu věcí.

Christian Hemmes přijde až k nám, zastaví se přímo za mnou a jemně mi stiskne zadek, jako kdyby zkoumal ránu po kulce.

„Co se tu stalo?“

Naštvaně vydechnu. „Declan.“

„Tě postřelil?“ překvapeně zamrká.

TK přikývne.

„Proč?“

Podívám se jejich směrem. „Teeks se nechoval hezky.“

Miguel souhlasně mrkne.

„Myslel jsem si, že k večeri zbraně nepatří,“ zkrříží Christian ruce na prsou.

„Podej mi ty dvacetacentimetrové kleště,“ poručím mu, „a nepatří.“

Christian mi podává chirurgické nůžky¹⁷ a Miguel obrací oči v sloup.

Odkošlu si, vezmu si správný nástroj a snažím se vylovit kulku z TKovy paže, zatímco mi Miguel svítí na ránu.

16 Moc dobře vím proč.

17 Christian vlastní noční kluby. Že mě to překvapuje.

„Bude to trvat ještě dlouho?“ zeptá se neurvale Christian.

„Strašně se ti omlouvám,“ hodím po něm pohledem, „snad tě nezdržujeme?“

„Vlastně zdržujete.“

Nahne se nade mě, dívá se do rány, jeho tělo je přitisklé na mém. „Dneska jsem s tebou měl velké plány.“

Srdce mi spadne až do žaludku.

„Aha,“ polknu, soustředím se na paži svého kamaráda, a najednou zahlédnu kousek kulky zaseklé v pravém hrbolku pažní kosti. „Také jsem s tebou měla velké plány, ale pak ses tady objevil, spletl sis kleště s nůžkami, a najednou mě přešla chuť.“

Miguel se zamračí, nelíbí se mu, jak to mezi sebou máme¹⁸ – nikdy náš vztah moc nekomentoval, ale jeho výraz mluví za vše.

„Proč se tak culíš?“ Christian TKovi vlepí pohlavek.

Teeks se začne smát, ale zpražím ho pohledem. „Špatné zprávy,“ sundám si latexové rukavice a on zamručí. „Kulka je tam dost zaseklá.“

„A sakra,“ svěsí hlavu.

„Vezmi ho k Merrickovi,“ kývnu na Miguela, zatímco TKovi obvazuji paži. „Řekni jim, že kulka pravděpodobně zlomila kost, nebo ji minimálně roztříštila.“ Omluvně se na Teekse usměju. „Pořád ještě nelituješ, že ses upsal mému bratrovi?“

„Ne,“ TK se zatváří rošťácky, „nikdy jsem se tak nebavil.“ Zakoulím očima.

18 Kámoši s výhodami.

„Když mluvíme o zábavě...“ Christian mi poklepe na ruku a já po něm hodím pohledem. „Už končíme?“

„Ano.“ Ještě jednou zkontroluji zavázanou ránu a pro jistotu ještě obvaz na TKově paži stlačím. „Nedráždí hada.“

TK se na mě zazubí. „To ti nemůžu slíbit.“

„Rád jsem tě viděl, kámo,“ poplácá Christian rádoby vřele Teekse po zraněném rameni. Protočím oči, Miguel se strojeně usměje na pozdrav a nechává mě s Christianem o samotě.

Sama s Christianem. Pořád tomu nemůžu uvěřit – já a sama s někým. Léta jsem nemohla být s nikým o samotě.

„Seš idiot,“ vpálím mu, když jdeme nahoru po schodech.

Protočí oči. „Bude v pohodě.“

Nevím, jak mám tuhle situaci přesně chápat, protože si myslím, že si mě trochu nárokuje. „Nežárlíme na sebe, jasný?“

„Nežárlím,“ Christian se zamračí, „co je mi do něko- ho, koho jsi před několika měsíci jednou ojela?“

Podívám se na něj a snažím se nebrat si osobně ten nezáměr v jeho hlase, zatímco mluví o někom, kdo se mě dotýkal.

„Víc než jednou,“ pokračuji v chůzi.

Přimhouří oči a na okamžik se zastaví, než se za mnou vydá. „Pěkná dračice, malá Haitesová.“

Malá Haitesová. Tak mi říkají.

„Proč si to myslíš?“ stojím nahoře na schodech, ruce v bok.

„Protože jsi zatraceně sexy.“

Upřeně se na mě dívá. „A navíc doktorka.“

Zpražím ho pohledem. „Nejsem doktorka.“

„Brzy budeš,“ dlouze se na mě zadívá, jako by se mu nelíbilo, že se tak podceňuju, ale možná si to jen namlouvám. „Brzy budeš certifikovaná doktorka a řidička.“

Obrátím oči v sloup a jdu napřed ve snaze zastavit své bláznivé srdce, které utíká před mým rozumem.

S Christianem bychom měli mít daná jasná pravidla.

Jsmen jenom kamarádi, kteří si spolu užívají. „Upouštíme páru“, jak tomu delikátně říká můj bratr...

Kéž by to tak bylo, přesně takhle jsem to chtěla od první noci. V podobném módu už jsem jela, nedělá mi to problém – TK byl jeden z nich, Declan taky. Romeo tak docela ne, ale tomu se nikdo nevyrovná. Chci tím říct, že se nebráním příležitostnému sexu. On a jeho nejlepší přátelé jsou přeborníci v sexu na jednu noc, ale stejně se naše první noc vymykala...

„Pověz mi,“ zeptal se mě Christian jedné sobotní noci, když se ke mně před pár měsíci přitočil ve svém klubu, „o čem tajně sníš, čeho chceš dosáhnout... prostě něco takového.“

Díky našim bratrům se známe už roky. Jonah Hemmes je jedním z nejlepších Julianových přátel, ale řekla bych, že právě ta noc před zhruba čtyřmi měsíci zapříčinila, že už jsem pro něj nebyla jen mladší sestra nejlepšího kamaráda jeho bratra. Za všechno může ten korzetový top od Orseund Iris.

Ideální načasování, protože Romeo akorát odjel a já byla smutná, protože jsem netušila, co mám bez něj dělat.

Našpulila jsem rty, jakože předstírám, že přemýšlím jak odpovědět, jako kdyby to pro mě byl kdy problém. Jeho obličej byl hodně blízko mého a já cítila, že se začínám červenat. „Budeš se mi smát.“

„Uvidíme,“ naklonil hlavu. Nikdy jsem si nevšimla, jak je pohledný, asi proto, že jsem se na něj nikdy pořádně nedívala. Zlaté blond vlasy sčesané na stranu a uhlazené k dokonalosti. Velké, oříškově hnědé oči. Plný spodní ret. Plno problémů.

Přimhouřila jsem oči a cítila se trochu nesvá. „Chtěla bych být prostě normální.“ Zmateně se na mě usmál a několikrát kývl hlavou.

„Chtěla bych nemít bodyguarda, občas být sama, procházet se ulicí a nemuset se bát, že každé auto, které kolem mě projede, znamená nebezpečí. Chtěla bych si sjednat pojištění proti únosu, jenže jsem nepojistitelná...“

„To je síla,“ zamračil se.

„Chtěla bych si někam – kamkoli – zajet autem, sama, bez řidiče.“

„Něco mi říká, že nic z toho není reálné, že?“

Stiskla jsem rty a jeho tvář najednou zvažněla. Rozpačitě jsem se na něj zadívala.

„Ty... neumíš řídit?“

Se vztyčenou bradou, ve snaze ukázat, že mi to vůbec nevadí, jsem odpověděla: „Ne.“

„Aha,“ několikrát kývl hlavou a tvář mu rozzářil úsměv, který bych si teď přála vidět pokaždé, když se setkáme.

„Naučím tě to,“ řekl.

A svůj slib splnil, ale o tom až později.

Zpět v přítomnosti, o několik hodin později,¹⁹ je jedna hodina v noci a Christianův mobilní telefon už podruhé za deset minut zvoní. Natáhnu se přes jeho nahé tělo – nemá na sobě nic kromě řetízku s přívěskem ve tvaru srdce, který nikdy nesundává – a z nočního stolku vezmu jeho mobil. „Volá ti Kelsey v závorce Blondýna,“ oznámím mu a on zbystří. Rychle se přese mě překulí, vyrvе mi telefon z ruky a ztiší zvonění.

Skoro omluvně se na mě podívá. Ze šedesáti procent omluvně, ze čtyřiceti procent pobaveně.

Jeho andělské vlasy momentálně trčí do všech stran, jak jsem si s nimi pohrávala, a jeho rty jsou extra růžové od našich polibků. Založí si olivové paže pod hlavu. Ukáží na jeho telefon: „Můžu si přečíst tvoje zprávy?“

Přimhouří oči, i když není vůbec naštvaný. „Proč?“²⁰

„Jenom bych ráda věděla, co po tobě Kelsey v závorce Blondýna a její promiskuitní kamarádky chtějí.“

„Je jedna hodina v noci,“ pobaveně si odfrkne, „myslím, že oba víme, co chtějí.“

„Osobní doporučení?“ Zpraží mě pohledem. „Svou důstojnost?“ Usměje se a znovu protočí oči. „Dělám si legraci. Obá víme, že na tyhle věci je dost pozdě.“ Potlačí smích a podává mi telefon. „Heslo?“

„6969.“

Přimhouřím oči. „Jak originální.“ 6969²¹ – popravdě si myslím, že to je celkem vtipné, ale taky si ho chci

19 Měla jsem pravdu, naštipnutá pažní kost.

20 Nevím, asi protože jsem masochistka?

21 Haha.

trošku vychutnat, protože mu volají jiné ženy, když je se mnou.

Otevřu si jeho zprávy. „Dvacet dva nepřečtených zpráv. A nejméně patnáct odesílatelů jsou ženy...“ Pomalu pročítám seznam odesílatelek. „Kelsey (Blondýna). Melanie Watsonová. Melissa Nighová. Natalie Lamburgová. Natalie Prsatá...“ podívám se na něj. „To jsou jejich opravdová jména?“ Potlačí smích. „Jak velká jsou asi její prsa, že ji máš takhle uloženou?“

„Nejméně dvojité děčka.“

„To dává smysl,“ souhlasně přitakám a pokračuji ve čtení. „Aimee Aitkinsová. Olivia XO...“ podívám se na něj se zdviženým obočím.

„Myšleno podle klubu.“

„Zajímavé,“ hodím po něm pohrdavým úsměvem. Přitisknu si jeho telefon na hrud'. „Takhle v noci ti chodí poměrně dost zpráv.“ Snaží se potlačit úsměv, zatímco se natahuje pro sklenici vína. „No teda,“ překvapením vykulím oči, „Kelsey v závorce Blondýna se vyjadřuje jako dlaždič.“

Christian smíchy zachrochtá. „To je pravda.“

Vezmu si jeho sklenici a dlouze se napiju vína. „Líbí se ti, když s tebou takhle holka mluví, víd’?“

Tvář se mu rozzáří, i když se snaží vypadat zkroutěně. Palcem mi setře kapku červeného vína, která mi ulpěla uprostřed spodního rtu. Cokoli udělá, je sexy. „Popravdě řečeno jsme si nikdy moc nepovídali.“

Nezměním výraz, když to řekne – snažím se udržet si neutrální tvář. Máme dvě pravidla – nehádáme se a nezárlíme na sebe, takže je mi to fuk, o čemž se snažím sebe samotnou přesvědčit tento týden už po dvanácté

a zároveň se pokouším vyhýbat pohledu té pocitové příšery, která pořád vystřkuje hlavu a nutí mě si myslet, že cítím něco k osobě, k níž bych nic cítit neměla, a také necítím, a i kdybych mohla, tak by to stejně nikam nevedlo.

Takže se nadechnu a snažím se být imunní vůči tomu krásnému obličejí, na který se teď dívám a který mám až příliš ráda. „Henry chce vědět, jestli se dnes večer vrátíš domů,“ přetlumočím mu se zdviženým obličím.

Christian se na mě dlouze zadívá a čeká na moji odpověď. „Já nevím, malá Haitesová. Vrátím se dneska večer domů?“

Posadím se a podívám se mu přímo do tváře, zatímco si omotávám příkrývku kolem téměř nahého těla. Lhostejně pokrčím rameny, i když takhle v pohodě opravdu nejsem. „Nevím, Christiane, vrátíš se?“

Laškovně na mě zamrká. „To mi řekni ty, zlato.“

Když mě takhle osloví, srdce se mi divoce rozbuší, i když to nemyslí tak, jak bych si přála.

„Upřímně si myslím, že Kelsey se svým vybraným slovníkem doufá, že ji dnes v noci navštívíš...“

V očích se mu objeví TEN pohled. Sebejistý a nebezpečný. „Já ji ale navštívit nechci.“

„Opravdu?“

Usměje se a jeho pohled sjede na mé tělo, přičemž souhlasně kývne.

„Tady je mi dobře...“ jeho slova visí ve vzduchu. „Ty jsi v pohodě?“

„Zatím ano,“ zalžu a on se zasměje.

Jako vždy mám strach.

Dva *Julian*

Nebyl jsem úplně v sedmém nebi, když si Daisy začala s Hemmesem, a to mám Hemmesovy rád. Jonah je jedním z mých nejlepších kamarádů, jejich matka je svěťice, ale Christian na mě vždycky působil jako fuckboy, a protože já sám jsem přesně takový, vím jistě, že moje sestra si zaslouží někoho lepšího.

Je mi nad slunce jasné, že i kdybych jí ze své „rodičovské“ pozice Christiana zakázal, vedlo by to jen k přesnému opaku. Dost se mi to nevyplatilo s Romeem, a teď se toho kreténa nemůžeme zbavit.

„Čau,“ pozdraví mě Christian, když polonahý a zpocený nakráčí ke mně do kuchyně – opravdu takhle nechceš vidět kámoše, který ti brousí sestru. Aspoň že má přes ramena hozený ručník. Bere si z mé lednice jeden ze sestřiných džusů, úplně v klidu, jako by mu to tady patřilo.

Podívám se na něj a ukážu na ručník. „Vypadáš, jako bys poctivě cvičil.“

Potlačí úsměv a podívá se někam za mě, očividně jsem ho pobavil. „Tvoje ségra mi dala co proto.“

„To rád slyším,“ vyprsknu smíchy, „byls na ni hodný, že jo?“

„Ani ne, kámo,“ zavrtí hlavou a lehce se zamračí, „nejdřív jsem se snažil, ale... je fakt divoká.“

Ne asi, trénovala s těmi nejlepšími.

„Krav maga?“ zeptám se ho a přeložím svůj papír.

„A trochu sambo,“ přitaká. „Kopla mě do hlavy.“

Bezmyšlenkovitě se na tom místě podrbe a já se snažím se při té představě příliš neusmívat. Je mezi námi divné napětí, protože ve skutečnosti ho mám rád. Vždycky jsem měl. Je to dobrý chlap. Ale od té doby, co spí s Dais, ho mám rád o něco méně. Ona je ale velká holka a bude si stejně dělat, co sama chce. Koneckonců je to její život.

Nestálý týpek jako on není pro moji sestru ta nejlepší partie a neexistuje mnoho lidí, kteří by se mi odvážili říct ne, nebo jim krylo záda jejich společenské postavení, ale tenhle idiot bohužel disponuje obojím.

Kdyby nebyl bratrem jednoho z mých nejlepších přátel, rozbil bych mu hubu už v ten den, kdy jsem se dozvěděl, že se scházejí.

Booker mě o všem informoval hned následující ráno. Řekl mi, že považuje za svou povinnost mi to říct, ale je mi jasné, že to udělal hlavně proto, že si měsíce na Dais myslel a Christian mu vypálil rybník. Informace, že spolu spí, mě rozčílila víc, než bych si kdy dovedl představit – ale to nebyla jeho chyba. On totiž neví, co se tenkrát stalo. Ale ona a další Druhý – já nevím – jen ji chci ochránit, když se mi to tenkrát nepodařilo.

Jakmile mi to řekl, vletěl jsem do jejího pokoje, popadl Christiana za flígr a mrštil jím o zeď. Držel jsem ho tam a předloktím mu drtil krk. Čest mé sestry by mi tenkrát stála za smrt bratra mého nejlepšího kamaráda. Alespoň jsem si myslel, že bráním čest své sestry. Můj psycholog mi ale vysvětlil, že jsem to udělal spíš pro svou vlastní ochranu.

„Co si do prdele myslíš, že děláš?“ zařval jsem na něj. Upřeně se mi díval do očí.

„A co si sakra myslíš, že dělám?“

Jeho odpověď mě překvapila. Netušil jsem, že to v sobě má.

Potom jsem se obrátil na ni. „Co s ním máš?“

Ta otázka dlouho visela ve vzduchu. S ním. Přece pořád dokola nebudeme opakovat ty samé chyby.

Snažil jsem se jí to říct svým pohledem, ale ona jen spratkovsky zvedla obočí a s klidem mi odpověděla: „Spím s ním.“

Christian se pousmál.

„S ním?“ nevěřil jsem vlastním uším.

„Jo,“ znuděně zamrkala.

„S ním?“ zeptal jsem se hlasitěji.

„S ním,“ přikývla.

„Ale proč?“ zvýšil jsem hlas.

Christian se zatvářil tak samolibě, že bych mu nejraději jednu vrazil.

„Asi proto, že jí je devatenáct a že to sama chce?“ vložil se do toho Christian. Na Daisy udělal dojem, to na ní bylo vidět. Se zatnutými zuby a pohledem, který by mohl zabíjet, jsem se chystal opustit sestřin pokoj, ale ještě jsem neskončil.

„Ty a já si budeme muset promluvit.“

„Nemůžu se dočkat,“ slyšel jsem Christiana.

„S tebou ne, ty blbečku,“ vyštěkl jsem, „s ní.“

Nebylo vlastně o čem mluvit. Řekl jsem jí, že to je nebezpečné, ona mi řekla, že si to nemyslí. On má ochranku, ona má ochranku, umí se prát, zkrátka mi dala takový malý Ted Talk na téma, jak jsem totálně

mimo a že to není totéž co tenkrát. Nechodí spolu, nejsou v tom žádné city, neexistuje jediný důvod, proč by ji někdo měl chtít zabít o něco víc než normálně, a tak dále, a tak dále. Řekl jsem jí, že z té situace nemám dobrý pocit, ona mě poslala někam. Moje sestra je svéráz. Na ni si jen tak někdo nepřijde.

To bylo před pár měsíci, a ti dva se pořád scházejí. Daisy projde okolo ve cvičebním úboru. Nad dřezem si začne z rukou sundávat boxerské bandáže Everlast. Dívá se střídavě na Christiana a na mě.

„Co je?“ zamračí se.

„Jsem rád, že mu alespoň jeden z nás dá za vyučenou.“

Christian se zasměje a já mu z legrace dám pěstí do břicha. Obejmu sestru a dám jí pusku na čelo.

„No nic, už musím jít,“ zahlásím.

„Kam?“ volá za mnou Daisy.

„Na brunch s klukama,“ mrknu na Christiana, „Jonah Hemmes a Carmelo Bambrilla.“ A zpátky na Daisy: „Ty máš odpoledne školu, že jo?“

Přikývne.

Kolik chlapů v mém postavení si pamatuje týdenní rozvrh své mladší sestry?

Asi moc ne, ale právě proto je ta moje pořád naživu.

Kekoa vejde do kuchyně, ale já ho zastavím.

„Zůstaň tu,“ řeknu mu, „pojedu sám.“

Zavrtí hlavou a nelíbí se mi, jak vážně se tváří.

„Co se děje?“ zamračím se.

Pokrčí rameny, jako by o nic nešlo, ale visí to mezi námi. „Něco se povídá.“

Daisy u dřezu zbystří, očima těká z jednoho na druhého. Vypadá našťavaně i vystrašeně zároveň. Ten druhý

výraz nemám rád, ale ona je permanentně našťvaná, takže...

„Kde?“ zeptám se Koy.

„Tak jsem sondoval a, Julesi, nelíbí se mi, co jsem se dozvěděl.“

Je tajemný jak hrad v Karpatech. Snažím se být v klidu a čekám, až se Daisy otočí, pak potichu ukážu na sebe a na ni, ve snaze se dozvědět, kdo je v nebezpečí.

Pokrčí rameny, ale je mi to úplně jasné.

Pokaždé, když se ke mně chce někdo dostat, zkusí to přes ni. Znovu. Sakra.

„Jasně,“ přikývnu. „Dais, vezmeš si Smíška.“

„Mám Miguela,“ zakňourá, protože s ní je to vždycky těžké.

„A teď si vezmeš i Smíška,“ zpražím ji pohledem a vidím jí na očích, že by mi ráda kontrovala, ale myslím, že si ještě dobře pamatuje tu noc, o které se nemluví, takže si povzdychne a odpoví jen: „OK.“

Ukážu na Christiana. „Taky jdeš na ten oběd?“

Zavrtí hlavou. „Ne, ještě musím nahoře trénovat s tvojí sestrou.“

Řekne to jakoby nic, debílek jeden. Zatnu čelist, zavrtím hlavou a zavrčím: „Vím, kde bydlíš, kámo.“

Zazubí se. „Už se třesu.“

„Miř na obličej,“ křiknu na ni, „a zase ho kopni do hlavy.“ Ukáže mi palec nahoru.

O čtyřicet minut později přijíždím ke Skleníku. Keko stojí u dveří. Snaží se mě příliš neomezovat, což oceňuji.

Skoro úplně vzadu zahlédnu kluky a vydám se jejich směrem. BJ Ballentine mě uvidí a zvedá se k odchodu.

Natáhne ruku a já jí oběma svými rukama potřesu.

„Julesi,“ zazubí se, „rád tě vidím, chlape.“

Podívám se směrem ke dveřím. „Už utíkáš?“

„Jen jsem tu po cestě vyhodil Joa,“ kývne na svého nejlepšího kamaráda.

„Jede si to rozdat s modelkou z Miu Miu,“ zahlásí Jonah Hemmes.

Carmelo Bambrilla se začne smát, ale Ballentine zakoučí očima.

„Nejedu,“ zavrtí hlavou, zatímco si sedám vedle Jonaha. „Jen jí chci dát pár profesních rad,“ vypadne z něj a všichni jsme mrtví smíchy. Odchází a ukazuje na nás vztyčený prostředníček.

Pár sekund se za ním dívám, chci si být jistý, že nás nemůže slyšet. „Už to zase střídá?“

Jo zavrtí hlavou. Pravý kamarád.

Carmelo vypadá zmateně. „Není on náhodou s tou sexy kočkou, o které pořád píše Daily Mail?“

Jonah zavrtí hlavou. „Nechodí spolu.“

„Kecáš,“ provokuji svého nejlepšího kamaráda.

„Fakt ne,“ Jo zavrtí hlavou, „akorát se před pár dny rozešla s nějakým týpkem, se kterým byla týden.“

„Opravdu?“ Carmelo zbystří. „Myslíš, že mám u ní šanci?“

Jonah obrátí oči v sloup a Carmsovi dělá dobře, když si ho může dobírat. „Se mnou by jí nic nechybělo...“

Jonah si založí ruce na hrudi. „O tom nepochybuju, chlape, ale tohle ti nikdy nedovolím.“

Carmelo se zamračí. „A ty seš co, její pás cudnosti?“

Popravdě by přesně něčím takovým mohl být. On je zvláštní úkaz v téhle skupince londýnské smetánky, kterou v novinách označují jako Full Box Set. Všichni

jsou absolventi Varley, naprosto nerozluční, protože si zvykli se jeden na druhého spoléhat už v mládí. Asi to bude pozůstatek internátní školy... nemají tušení, jak se sami poprat se životem.

A navíc je všechny má jedna z těch dívek – Magnolia Parksová – omotané kolem prstu, a to je celkem příjemný pocit, i já o tom něco vím. Každý muž jí dokonale zobe z ruky, ale když jde o ni, stačí Jonahovi málo, aby se naštvál. Ona je horké zboží, na které si klidně vystojím frontu.

„Tak to zkusím já,“ podívám se mu zpříma do očí.

Jonah se rozesměje poctivým, hlubokým smíchem.

Naštvaně přimhouřím oči.

„Promiň, kámo,“ pobaveně se zasměje Jo, „ale tobě by nedala ani náhodou.“

Uchechnu se a přemýšlím, jestli mu říct něco, co by ho totálně vystřelilo z bot. Nakonec se rozhodnu, že si to schovám na nějakou jinou příležitost...

Stalo se to před pár lety, už je to dávno promlčené. A stejně si myslím, že celá ta situace víc vypovídá o mně než o ní. Chystali jsme se totiž spolu strávit úžasnou noc, dokud nezačala smutnit po svém ex, takže jsme si udělali palačinky a v posteli sledovali pořady na *Nick at Nite*. Kdyby se to někdo dozvěděl, moje reputace by značně utrpěla, a to si nemůžu dovolit. Tahle noc se nikdy nestala, protože o mně přece každý ví, že žádné city nemám.

„Hm,“ souhlasně přitakám, „asi máš pravdu. Holky jako ona nemají rády staré a vlivné muže.“

„Je ti dvacet devět, kámo,“ vrhne na mě Carmelo nevěřící pohled, „ještě neumíráš.“

Carmelo Bambrilla. Santinův syn. V Liverpoolu mají velké jméno. Nenapravitelný romantik... asi ta jeho italská část. Je jedním z mých nejlepších kamarádů, možná ten úplně nejlepší? Asi bychom se neměli nazývat přáteli, zní to divně, ale to slovo nejbliž vystihuje, co si navzájem jsme. Žijeme zvláštní život, a nikdo z nás o něj nestál... všichni jsme se do něj narodili. Jsme něco jako královská rodina, jen s méně výhodami, ale určitě si užijeme více zábavy.

Když jsem byl mladší, chodil jsem chvíli s jeho sestrou Giou, což byla velká chyba, obrovská, a taky se do sebe jako děti zamilovali Daisy a Carmelův mladší bratr. Máme možná až příliš bohatou historii. Někdy bych si přál, aby to tak nebylo.

Usměju se na servírku, která mi přináší další drink. Moc hezká, dneska v noci odejde se mnou.

Carmelo mi dá herdu do zad. „Něco, co by stálo za řeč?“

Zavrtím hlavou. „Příští týden je schůze, nevím o čem. Asi další práce.“

„Umění, nebo zbraně?“ poškrábe se Carms na bradě.

„Nejspíš umění,“ pokrčím rameny.

„Hele,“ kývne Jo směrem ke Kekoovi.

„Proč támhle stojí tvůj stín? Všechno v pohodě?“

Nonšalantně mávnu rukou. „V naprosté.“

22:39

Daisy

Zlatoooooo

Kde jsi?

Už jedu

Pospěš si

Co chceš k pití?

Jako obvykle

Greyhound?

Ano prosím x

Jsi ohromená,
že si to pamatuju?

Ani ne.

Před pár dní jsem se naučila
nazpaměť knihu Pathologic
Basis of Disease.

Ty seš ale génius.

Jo.

A ty ne.

Haha.

Jsem tu. Kde jsi ty?

U sebe v kanceláři.

Beze mě?

Čekám na tebe.

Už tam budu.

Dneska budeš určitě.

!

Tri *Daisy*

Mám ráda praní prádla, i když to někomu může připadat divné. Samozřejmě by mi ho mohl vyprat někdo jiný, ale ráda peru, protože si alespoň na chvíli připadám jako normální člověk. Učitelé perou, sociální pracovníci perou, sekretářky perou, mechanici perou.

Před několika lety jsem Juliana poprosila o zařízení své prádelny snů. Mám dvě 170litrové pračky typu Samsung Smart Washer s FlexWash²² a také 212litrovou sušičku Samsung Smart Electric Dryer s Flex-Dry, obojí v černé barvě s úpravou proti otiskům prstů. Uprostřed místnosti stojí žehlicí prkno a stůl v rustikálním stylu na skládání prádla, kde se každý den objeví bílé tulipány, ale já vůbec netuším od koho.

Je to mé útočiště.

Dnešní pračky jsou až podezřele tiché. Když jsem byla malá, pamatuji si, že kdykoli někdo nechtěl, abych něco slyšela nebo viděla, vzal mě Julian do prádelny. Pustil starou pračku, i když byla prázdná. Někdo do ní ještě hodil mince, aby byla hlasitější.

Tenkrát se mi to děsně líbilo, byť jsme s bratrem dělali zvláštní věci, ale dneska je mi jasné, že někdo

22 Pračka se skládá ze dvou samostatných praček, takže můžu najednou vyprat čtyři dávky prádla. Má parní program a dá se ovládat přes appku.

v domě umíral, a nikdo nechtěl, abych o tom věděla. Je ale těžké vymazat z paměti hlas umírajícího člověka, když už jste ho jednou slyšeli. Svě rodiče slyším umírat skoro každý den, asi proto, že se mozek snaží vyplnit ticho. Obvykle slyším otce, jak dopadá na písek. Většinu z toho písek utlumil, ale zůstává hlasité žuchnutí, které mi mozek znovu a znovu přehrává.

Ale zpět k mé prádelně. Hned vedle polohovacího koženého křesla a hromady časopisů o vaření se nachází velké arkýřové okno, ze kterého je úchvatný výhled do zahrady, o kterou se stará Smíšek,²³ i když to vůbec nemá v popisu práce.

Dám si šálek čaje a nechám se unášet sotva slyšitelným zvukem pračky²⁴ – mohla bych tu trávit hodiny a hodiny.

Asi za to můžou ty předepírací spreje.

Nebo jenom ta skutečnost, že se tu všechno vyčistí.

Dneska peru bílé prádlo.

Z koše vytahuji kusy oblečení a třídím je.

Můj úplně nejoblíbenější odstraňovač skvrn je Vanish Gold na bílé prádlo. Mám také ráda jejich žlučové mýdlo, protože je tak příjemné na dotek. A bělidlo. Miluju bělidlo. A vůbec všechno s ním spojené. Jak voní, jak rozjasňuje, jak odstraňuje všechny stopy po hříchu.

Znáte vůbec původ hříchu?

23 Bílé a barvínkové hortenzie, neskutečně nádherná planá jabloň, magnolie (asi budu zvracet), rozmarýn, krokus a nějaké bílé anglické růže.

24 Jak otravné.

Z teologického konceptu jsme byli všichni zrozeni z hříchu, a tuhle teorii můj bratr miluje.²⁵ Říká, že to je jedna z jeho dvou „propustek z vězení“.²⁶

A protože jsme se už všichni narodili jako hříšníci, on tak i žije.

Jenomže já jeho nadšení nesdílím. Nelíbí se mi, že bychom se všichni měli narodit zlí, protože pokud jsme všichni od narození hříšníci, jak se pak můžeme kdy očistit?

Věříte tomu, že děti přejímají hříchy svých otců? Už jste o tom slyšeli? Generační hříchy, hříchy zděděné po předcích – a v tohle věříte? Můj bratr ano. Protože můj otec udělal, co udělal – a to je Julianův druhý argument. Už má na bedrech otcovy hříchy, pár navíc už nehraje roli.

Nazývá to rodinným podnikem, já to nazývám rodinným hříchem. Nerad slyší, když tohle říkám, ale stejně si myslím, že sám dobře ví, že mám pravdu, jen s tím nemůže nic udělat. Nikdo z nás. Jsme, kdo jsme, a vždycky jsme byli.

Řídíme se pravidly, která jsem zavedla jako malá, týkající se věcí, které Julian slíbil, že nikdy neudělá, což vše, co děláme, činí o něco snesitelnějším.

Například nepracujeme s určitými lidmi, ať se děje cokoli. Sapanta Asad, Mata Tosell, Roisin MacMatha-
nová – lidé, kteří vyjebávají s lidmi, kteří vyjebávají s lidmi, to pro nás není. A Julian by do toho nikdy nešel. Pevně v to doufám.

25 Jak překvapivé.

26 Jak jinak.

A pak z koše na prádlo vytáhnu bílé tričko svého bratra.

Měla bych mu zakázat kupovat si bílá trika, to si říkám pokaždé, když peru prádlo. Ať už si nekupuje bílé věci! Jsou to vyhozené peníze a bílá barva nás beztak nespasí. Kluci jsou kluci, to jsem si vždycky říkala... kluci jsou kluci a gangster zůstane gangsterem.

Je to pěkné triko, tohle jsem mu dokonce koupila já. Od Mastermind Japan. Čistě bílé.

Snažím se nebrat si osobně, že je celé flekaté. Ani nemusím být studentkou medicíny, abych poznala od čeho: je tam až příliš červených skvrn, takže je nad slunce jasné, že ta osoba už není mezi námi.

16:04

Julian

Ta holka u snídaně
nevypadala jako ta
u večeře.

Dobrý postřeh, Daisinko.

To se učíte ve škole?

Ne.

Ale víš, o čem se tam
učíme, Juliane?

O nakažlivých nemocech.

Jsem čistý jako lilium.

Tomu ani sám nevěříš.

Chápu to tak, že ani tu
sexy servírku dneska
večer neschvaluješ?

3 za 3 dny?

Děláš si srandu?

... ani ne.

Fuj!

Tvoje poslední slovo?

FUJ!!!

Čtyři *Christian*

Ležím doma na gauči, když uslyším zaklepání na dveře. Nečekali jsme společnost – teda alespoň o žádné nevím. Henry se zvedne z křesla a jde otevřít.

Magnolia Parksová vejde dovnitř a za ní Paili Blytheová, které si ani nevšimnu, protože Magnolia je zatraceně krásná.

Naše oči se střetnou, i když by neměly. Letmo se na mě podívá, když kolem mě projde, ale pověsí se na Henryho. Říká o sobě, že není kontaktní, ale vždycky se někoho z nás dotýká. Její sestra říká, že důvodem je to, jak jsme na sobě všichni závislí. Určitě má pravdu, protože Magnolia neumí být sama.

„Kde jsou všichni kluci?“ ptá se Magnolia, zatímco se rozhlíží po místnosti, nevinnost sama. Ve skutečnosti chce vědět, kde je BJ, a ta otázka mě neskutečně vytáčí, takže se posadím, protáhnu si záda, a než odpovím, zívnu.

„Jo je venku s Banksym a BJ je na rande s Feaven Luskovou.“

Magnolia ztuhne a její obličej zrcadlí obrovskou bolest, jako by jí někdo dal facku, což mi dělá strašně dobře – jsem zvrácený, já vím, ale nemůžu si pomoci...

„Ta modelka?“ zamrká. Přikývnu. „Ale vždyť je Američanka,“ vypadne z ní, jako by to snad něco znamenalo. Pokrčím rameny a zaznamenám Henryho významný

pohled, který ignoruji, protože moc dobře vím, co se stane, když jí BJ ublíží. „Dobře, tak jo...“ odkašle si.

Funguje to jako brutální zaklínadlo. Najednou se přepne do módu, který s Henrym nazýváme JDPBJ (Jdi Do Prdele, Bji), a pak už ji nic nezastaví. Zahledí se mi do očí, což jsem předpokládal, protože ona už je taková.

Překříží si ruce přes ten nádherný hrudník, sedne si těsně vedle mě – o dost blíž, než by bylo nutné – a položí mi hlavu na rameno.

Semkne rty a na chvíli se odmlčí.

Až se cítím trochu provinile, protože její obličej prozrazuje, jak moc trpí – představuje si, jak to osoba, kterou miluje, dělá s někým jiným, a to nechceš. Ale víš co? Vítej v klubu, Parksová.

Úplně stejně jsem se cítil tři roky, a teď chci společnost, takže se ošiju a řeknu: „Je dost žhavá.“

Z druhé strany pokoje mi na hlavě přistane kniha, kterou po mně hodila Paili – ani to moc nebolí, protože má měkké desky, ale nelíbí se mi to – a Henry hlasitě vydechne nosem. Dává mi tím znamení, že už stačilo.

Oči se Parksově zalévají slzami. Do prdele. Jestli začne brečet, Henry si mě podá. Nemá šanci mě porazit, nikdy nebyl tak dobrý jako já, protože mám lepší výcvik. Zase se ale umí slušně hádat, i když vyrostl v Belgravii...

Natáhnu paže a položím je za Magnolii – ne kolem ní – za ni. To je důležité.

Henry se na mě úkosem podívá. Zná mě až moc dobře. Je mi jasné, že tahle situace ho staví do zvláštní pozice. Já a Beej. Já a Parksová. Mám ji prostě rád. A není to pokaždé tak zamotané.

Magnolia a Henry jsou nejlepší kamarádi od školky, skoro jako sourozenci. Někdy je pro něj těžké se rozhodnout, ke komu být loajálnější – ke svému bratrovi, nebo nejlepší kámošce? Ale většinou vyhraje ona. Někdy také kryje BJe, ale spíš si myslím, že to dělá ze strachu, co by Magnolia provedla, kdyby to zjistila.

Ale my čtyři – já, Henry, Magnolia a Paili – jsme tvrdé jádro. Tři z nás se začali kamarádit v první třídě a Paili k nám přešla o rok později. Byli jsme jen my čtyři, dokud jsme se nedostali na Varley. Jo a Beej tam chodili taky, ale byli starší, ročník nad námi. Byli mi ukradení, ale BJovi nebyla ukradená Magnolia, protože do ní byl zamilovaný od svých šesti let.

Parksová mě kdysi milovala. Byl jsem její první láska.

Henry byl můj nejlepší kámoš a ona zase jeho nejlepší kámoška, všude za mnou chodila jako pejsek. Líbal jsem ji o přestávkách na oběd, na večírcích, prostě kdykoli jsem se nudil, jako se asi nudí každé zpovykání dítě na internátní škole. A pak se to jedno podělané léto všechno zvrtno.

Lil a Ham nás všechny vzali na tři týdny na ostrov Svatý Bartoloměj.

To léto se Parksová zamilovala do BJe a já se zamiloval do Magnolie. Jo, jo, špatné načasování, já vím, moje chyba. Měl jsem se vyjádřit dřív, ale co nadělám.

Vždycky se mi líbilo, že ke mně chovala city dřív, než začala mít ráda BJe. Namlouval jsem si, že díky tomu není až tak úplně jeho, protože – pokud to musíte vědět – ji miluju, ale zároveň mě to dost štve.

„Na co se díváme?“ gestikuluje Henry směrem k televizi. Dívám se střídavě na něj a Magnolii. „Strašidelný...“

„Ne,“ zakňučí, „nesnáším strašidelné filmy!“

Prosebně se zadívá na Paili, která jen pokrčí rameny.
„Mně nevadí.“ Ta nikdy nezklame.

„Hm, mně teda jo,“ překříží Magnolia paže a prudce vydechne. „Budu se bát a pak budu muset jít sama domů.“

Henry na ni nevěřícně zírá. „Tvůj otec má skoro metr devadesát a týdně trénuje s Leonem Edwardsem.“

„Je v Atlantě!“ zakřičí a zvrátí hlavu dozadu na gauč. Přistane přímo na mé paži. Na pár sekund ji tam nechá. Polkne. Pak se posadí. „A Bridget říká, že ovládá taekwondo, ale nikdy jsem ji neviděla v akci, a údajně...“ tváří se vážně a já se směju, protože je neuvěřitelná. „Babuška utekla před Sověty, takže by třeba mohla pomoci, i když je dost stará, ale kdo ví, třeba po nás taky jdou.“

„Nepochybně,“ podívám se na ni, „podle mých informací Sověti akorát čekají, aby si to mohli vyřídit s veterány z druhé světové války...“ Vyčítavě se na mě podívá. „Zůstaň tady,“ navrhnou. Obličej jí ztuhne. Henry si protáhne krk a dívá se na mě s vykulenýma očima. „Myslím s Henrym,“ rychle dodám.

Cítím, jak mi zčervenaly tváře.

Znovu polkne a podívá se na Henryho. „Můžu, Henny Pen?“

Naštvaně vydechne nosem. „Ano.“

Jako kdyby jí někdy řekl ne. Jako kdyby si to kdokoli z nás mohl dovolit. Nevím, co s námi je, proč jí nedokážeme říct ne – proč v nás jenom trošku smutná Magnolia vyvolává pocit, jako bychom snad zradili svou zemi? Děje se to každému z nás, dokonce i Joovi, a tomu je sakra u zadku, jestli někoho rozbřečí.

„Joo,“ nadšeně tleská rukama, „přespávačka!“

„Hodně štěstí,“ soucitně zareaguje Paili. Magnolia se na ni zamračí. „Promiň, zlato... ale spát s tebou v jedné posteli je peklo.“

Magnolia hledá u mě a Henryho zastání. Henry se na ni omluvně usměje. „Svatá pravda.“

Magnolia se na mě obrátí a docela dost mrká. Vypadá opravdu ublíženě.

„Souhlasím,“ přitakám.

Uraženě se otočí k televizi, ruce založené na hrudi. „Nikdy předtím ti to nevadilo.“

S pohledem upřeným do prostoru jí zašeptám do ucha: „Teď by mi to nevadilo.“

Díváme se na *Texaský masakr motorovou pilou* a Parksová je totálně podělaná. Je to roztomilé. Několikrát mě vezme za ruku a hned ji zase pustí, když si to uvědomí.

Někde v půlce filmu jí do výstřihu spadne lentilka M&M's.

Zachmuřeně se tam dívá.

I já tam pár vteřin zírám, zatímco se ujišťuji, že ani Henry, ani Paili nám nevěnují pozornost, a pak po ní sáhnu.

Seberu ji ukazováčkem a palcem a s rošťáckým úsměvem ji sním.

Nevěřicně na mě zírá.

Celý večer nemyslím na nic jiného, než jak se její tělo otírá o mé, ten film mě vůbec nezajímá.

A přitom jde o úplně nevinný fyzický kontakt – její hlava na mém rameni, ona schoulená u mě, jednoho z jejích nejstarších kamarádů na světě. Asi věcem přikládám větší význam, nebo třeba taky ne.

Daisy mi v průběhu posílá textovky, a tak se podívám do telefonu. Magnolia logicky vidí, co mi píše. Nejdřív uhne pohledem, jako by mi chtěla dopřát trochu soukromí, ale já nemám co skrývat. Chci, aby viděla, že ostatní mě chtějí tak, jak mě ona mít nemůže.

A stejně to jenom hraje, protože Magnolia Parksová je jedna z nejvlezlejších holek na světě. Nastaví si hlavu tak, aby mohla zprávy číst koutkem oka, to je vidět. Tak moc se snaží, že si určitě užene migrénu.

Co děláš?

Chvilku počkám. Ani nevím proč, jsem prostě hajzl.

Odpočívám.

Přijedeš?

Možná?

Ani náhodou. Nikam nejdu... ne, když mám vedle sebe Magnolii v téhle pozici.

Co děláš ty, malá Haitesová?

Jsem kretén, já vím, ale je to, jaké to je, a jsme, kým jsme. Já a Daisy? Jsme kamarádi. V poslední době jsme opravdu dobří kamarádi. Kamarádi, kteří spolu spí. Moje matka by se z toho zbláznila, ale tak to prostě je. Pígluju sestru proslulého gangsterského bosse a celkem s ní zametám, ale tak to prostě je. Daisy je

v pohodě, máme to takhle už pár měsíců – bez závazků, samozřejmě. Haitesovi se nevážou.

Já samozřejmě taky ne. Jednou jsem to zkusil a jak to dopadlo. O tři roky později teď sedí vedle mě a já mám pocit, jako by moje srdce mělo u kotníku připoutanou kouli.

Nic.

Hraju GTA s klukama.

se kterýma

Booker a TK.

Zamračím se a trošku mnou projede žárlivost. Divné.

S TKem spala. A s tím druhým taky? Nevzpomínám si – jsou to ti nejmladší ze Ztracených hochů. Ti Američani. Vypadají dost dobře. Jsem přesvědčený, že to dělá hlavně proto, aby naštvála svého bratra. A proto taky spala se mnou.

Na chvíli se mi sevře hrud'. Divné.

Kdo vyhrává?

Kdo myslíš?

Je to jenom kamarádka, ale je zatraceně sexy.

Haha, dneska večer to nedám.

ok

Zítřka?

možná

Dám si telefon do kapsy a vidím, jak se na mě Magnolia dívá. Ten pohled miluju, ale já miluju všechny její výrazy. „Ale, ale...“ našpulí ústa a já si odfrknu. „Takže to něco znamená?“ zeptá se se zdviženým obočím.

A protože jsem zmetek, nechám to na vteřinu viset ve vzduchu a doufám, že se alespoň na chvíli bude cítit tak, jak se cítím já, když je s někým jiným. Pak se ušklíbnu. „Ani náhodou.“

„Parksová,“ přeruší nás Henry, „večerka.“

„Jdi někam, chlape,“ zasměju se, „snad si dokáže večerku určit sama.“

Henry na mě hodí takový pohled, že si připadám jak největší idiot.

Ignoruje mě a upřeně se dívá na Parksovou. Hlavou ukáže směrem ke schodům, pak jde nahoru.

„Dobrou, Pails,“ zavolá, „napiš mi, až dorazíš domů, jo?“

Paili se zvedne, políbí mě i Parksovou na tvář a odchází.

Podívám se dolů na Magnolii a ona se na mě také dívá. Snažím se ji nepolíbit. Pro všechny případy chci být připraven, a tak si olizuju spodní ret a bojuji sám se sebou, jak moc ji chci. Jsem přeborník ve vyčkávání, dokázal jsem ji nepolíbit tři roky.

Její pohled sklouzne k mému rozkroku. Osamělá M&M'ska zabloudila na zip mých džínů.

Její oči těkají z mých na tu lentilku a zpět. Bubnuje si prsty o ústa, oči doširoka rozevřené, už ne tak nevinné – dívá se na ni a moje celé tělo je v jednom ohni.

Pak ji sebere, hodí si ji do pusy a zkousne s křupnutím a šibalským úsměvem.

S otevřenou pusou sleduji, jak jde nahoru po schodech, pak se ohlédne přes rameno a nepatrně se zasměje.

Tu noc jsem špatně spal. Nedělá mi dobře, když vím, že je tady taky. Samozřejmě že už jsem si zvykl, že nejsme spolu.

Není až tak moc překvapivé, že tady je – lepší v Henryho posteli než v té BJově, ale kolika postelemi ještě bude muset projít, aby skončila v té mé?

Stejně ale ráno přijde, to vím jistě. Přes den se mi lehnout do postele nebojí, ale za tmy jako by se nedokázala ovládat.

Následující ráno se vzbudím přesně tak, jak jsem předpokládal – s Magnolií Parksovou ležící mi u nohou a dívající se na strop.

Překulím se, abych jí viděl do obličeje, ale ona je nesmírně zaujatá stropem. Hází si s plyšovým lvíčkem, kterého mi dala k šestým narozeninám – pořád ho mám na posteli, i když bych ho tam už mít neměl.

„Je Feaven dobrá v posteli?“ zeptá se Magnolia stropu.

Nevěřicně se na ni podívám. Ona je fakt blbka. Protože se mě na to ptá a protože si myslí, že je v pořádku se ptát zrovna mě. Dobře vím, co chce, abych odpovídal. Ví, jak bych mohl odpovědět, abych ji nezranil, ale chci ji v tom vykoupat. Neměla se mě na to ptát.

„V posteli je dost dobrá,“ přisvědčím.

Posmutněle se na mě otočí. „Lepší než já?“ Posadím se a zvednu obočí. „Ale my dva jsme spolu přece nikdy nespali.“

Semkne rty a upřeně se na mě dívá.

Tahle záležitost je spekulativní, protože technicky vzato jsme sex asi měli. Ale jelikož podle ní se její poprvé nestalo s Beejem v Maserati, cokoli se tedy stalo mezi námi v její verzi taky neexistuje. A nevím, kolik toho Beej ví, stejně by mu to podala po svém, jako by se snad chlubila tím, že jsme to nikdy pořádně nedělali, jako by byla lepší než on. Jako by snad měla dojem, že ho zradila míň, než on zradil ji, protože my dva jsme nedělali to, co on dělá neustále a s každým. Ovšem mezi líbáním a skutečnou sexuální penetrací je velká, otevřená pláň, a Magnolia Parksová a já jsme dostatečně prozkoumali celou savanu. Jenže kdykoli je příležitost, neopomene co nejhlasitěji poznamenat, že my dva jsme spolu nikdy nespali, ale zapomíná na fakt, že jsme byli dost blízko. Pokaždé, když jsme to zkusili, plakala.

Takže vždycky, když je na koni se svým „nikdy jsem to s Christianem nedělala“, nechává za sebou černou propast slov: „ale ne že bychom to nezkusili.“

Jsem idiot, to sám dobře vím, protože pokud tohle není varování, tak už nevím, co by to mělo být.

Nikdy jsem ji nenutil, většinou to sama iniciovala, a neplakala, protože by nebyla připravená, nebo by snad byla opilá. Teď už to vím – už jim rozumím, oni dva jsou na sebe neskutečně navázaní, ale zároveň strašně nekompatibilní – plakala, protože se snažila mít sex s někým, kdo není BJ. Měl jsem to tenkrát

vědět, měl jsem si toho všimnout, ale už jsem jí měl plnou hlavu. Byl jsem do ní po uši zamilovaný. Mohla mě ojet, nebo se mnou vyjet, bylo by mi to jedno. I tak bych zůstal.

Nevím, jestli o tom BJ ví, a nejsem si jistý, že by to měl vědět. Nechci být poslem špatných zpráv, protože tohle je náš spouštěč – pokud se mi dva do krve popere, bude to vždycky kvůli ní. Když jde o ni, nezná bratra, ale ani já ne. Oba ji milujeme a nedokážeme s tím nic udělat.

Moje odpověď ji naštvála – hlavně když jsem jí připomněl, že my dva jsme spolu nespali. Ona to může říkat každému, ale hned je oheň na střeše, když to zmíním já. Už jsme to kdysi řešili, pokud tomu tak chceme říkat. Debata úplně o ničem. Asi ji štve, že tím popírám, co bylo mezi námi, nebo se cítí méněcenná. Ani jedna možnost není pravdivá.

Skutečnost, že je Magnolia jedinou dívkou, se kterou jsem nikdy nespal, o ní říká více, než kdybychom to doopravdy dělali.

A neexistuje jediná věc, jež by ji činila méněcennou.

Někdo zaklepe na dveře, které se zprudka otevrou dříve, než stihnu říct „dále“. Henry mrkne na Magnolii. „Akorát jsem pustil BJe dovnitř.“

Posadí se, oči doširoka rozevřené, celá natěšená. Zastrčí si vlasy za uši jako poslušný pejsek, jehož majitel se právě vrací domů.

Seskočí z postele a je tak nadšená, až se mi chce zvracet. Henry si mě chvíli prohlíží a pak zahlásí: „Seber se, kámo.“

S povzdechem zakoulím očima a vydám se za nimi.

BJ přichází hlavními dveřmi a Parksové při pohledu na něj zružoví tváře.

Trošku se na ni usměje, což ji vždycky dostane – dost smutné, že to vím – ale víte co? Já jsem strašně smutnej. Miluju holku svého nejlepšího kamaráda.

Jsem zoufalec.

„Čau,“ nesměle se na něj usměje a pak k němu přikročí, aby ho objala.

Oplatí jí objetí, a než se na ni podívá, položí svou bradu na její hlavu.

Přejede pohledem oversized triko, které má na sobě, a je nad slunce jasné, že je mužské. Nepouští ji. „Čí to je?“ Jeho oči rychle těkají z Parksové na mě. Snaží se nedávat najevo, jak ho to rozhodilo.

„Henryho,“ zatváří se na něj, jako by to byla ta nejtrapnější otázka na světě.

Přikývne.

„Takže jsi tu minulou noc spala?“ zeptá se jí, aniž by ji pustil.

Přikývne a podívá se mu do očí.

„Proč?“ zeptá se a podívá se přímo na mě.

Obyčejná otázka velkého významu.

„Protože jsme se dívali na *Texaský masakr motorovou pilou*, Buška je zřejmě na ruském seznamu smrti a Magnolia se vůbec neumí bránit,“ pokrčí Henry rameny. Ani se na mě nepodívá, ale moc dobře vím, že mě chrání, ačkoli vše, co řekl, sedí. „Nejhorší noc v mém životě,“ teatrálně se protahuje Henry.

„Hej,“ našťavaně našpulí rty.

Beejův pohled zjihne a dívá se na ni, jako by byla jenom jeho.

„Nespí se s tebou úplně pohodlně...“ přitaká BJ a Magnolia se v jeho objetí ošije. Ano, pořád se objímají. Ano, takhle pošahaní jsou.

„Je jí teplo, je jí zima, bojí se, má hlad,“ povzdechne si Henry a vyčítavě se na ni podívá, „nedivím se, že jsi sama.“

Hen je jediný člověk, který si může dovolit s ní takhle jednat. Jsou na sebe zvyklí.

BJ zavrtí hlavou. „Buď pro ni máš na nočním stolku připravenou granolovou tyčinku, nebo to bude peklo.“

Henry ji povíská ve vlasech, když je mívá. „S ní je to peklo vždycky.“

BJ se zasměje. „Tak pojď, čas se obléknout.“ Položí jí ruku kolem krku a vydají se spolu po schodech nahoru. „Vezmu tě někam na snídani.“

„Oukej, takže já půjdu na snídani sám?“ pronesu.

BJ se na mě otočí. „To si piš.“